

Gura lumii

Ștefan Doroftei Doimneanu

O bufniță neagră se aude vestind
Moartea mea ca poet, fără miez și pistil,
Nu îmi pasă de ea, nu încerc să surprind;
Abordez rareori al polemicii stil.

*

De rugi solitare tot mereu mai flămând
Mă strecor prin apus în tăceri de cuvânt,
Mă scufund în abis, cai la gând înhămând
Și noian de-ntrebări reâncep să frământ.

Ofuscate stafii mi se urcă în șei
Chinuite de voci răzbătând din adânc,
Călărind fără grai herghelii de idei
Cravașează în vânt mușcând grav din oblânc.

Prin gânduri încinse se zbat niște verbe
Ce-ar vrea să ajungă la distinși literați,
Dar orbii din vise-mi fac nopțile albe
Și tai din cuvinte și renunț la soldați.

Lumina din stele se-nfige în minte,
Prin poarta privirii pătrund în castele,
Și caut în mine noi uși spre sorginte
Din care să aflu de tarele mele.

Nu sunt zeu în condei nici sperață în vers
Nu mă laud cu foi, nu arunc cu noroi,
Este loc pentru toți în imens univers
Este loc de bun simț în esența din noi.

Că sunt prost, genial, că sunt slab sau isteț,
O să aflu postum de la îngeri prin nori
Gura lumi de-o ierți ești nebun sau glumeț...
Dar te simți excelent doar când poți s-o ignori.

12.08.2018